

δὲν εἶνε δύσκολον νὰ εὕρη τις ἄνθρωπον, δυνάμενον νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν θέσιν, ὁπόθεν ὁ προφήτης Ἡλιοῦ ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν.

Δὲν εἶνε δυνατόν ἀκριβῶς νὰ υπολογισθῶσιν αἱ ἀγυρτεῖαι, αἵτινες διαπράττονται ἐν Παλαιστίνῃ διὰ μικρῶν παραπεποιημένων ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων, τοῦδ' ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ κατὰ βάθος ὑπὸ μόνης τῆς φιλοκτημοσύνης ἐμπνεομένη εὐπιστία δὲν εἶνε τὴν σήμερον ἐλάσσων τῆς τῶν προηγουμένων αἰώνων. Καὶ ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ὡσαύτως ἀκμάζει πρὸς τὸ παρὸν ἡ παραποίησις ἀρχαιοτήτων, μέγα δ' ἐμπόριον συντηρεῖ αὐτὴν καὶ οἱ εὐπιστοὶ διδουσιν ἀκόπως τὸ χρημᾶ των· ἵνα μετ' ὀλίγον ματαίως μεταμεληθῶσι. Πολὺ σπανίως συμβαίνει τὸ ἐναντίον, δηλαδὴ ἀραφὶς τις νὰ εὕρη πραγματικῶς ἐπιστημονικὸν θησαυρὸν καὶ νὰ κοιπάσῃ ἕως οὗ τὸν παραδώσῃ εἰς χεῖρας εἰδήμονος ἀνδρός. Τοιοῦτό τι παράδειγμα διηγεῖται ὁ διάσημος περιηγητὴς Ῥύπελ. Ὅτε οὗτος διέτριβεν ἐν Καίρῳ, προσῆλθε μὲ τῶν ἡμερῶν

ἐνώπιόν του εἰς γέρον Ἀραφ καὶ διὰ μυστηριωδῶν μορφασμῶν τῷ ἔκαμε τὴν πρότασιν ἀντὶ 20 λιρῶν νὰ τῷ ὑποδείξῃ τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο ἀνεκτίμητος θησαυρός. Ἐρωτήσαντος δὲ τοῦ Ῥύπελ διὰ τί δὲν ἀνασκάπτει ὁ ἴδιος τὸ πολύτιμον τοῦτο εὑρημα, ἀπεκρίθη ὁ Ἀραφ, ὅτι τῷ ἦτο τοῦτο ἐντελῶς ἀδύνατον, ἐπειδὴ ὁ θησαυρὸς ἐφυλάσσετο ὑπὸ φόβερων δαιμόνων, ἐπικινδύνων ὅμως μόνον εἰς τοὺς Ἀραβας. Ὁ περιηγητὴς ἐθεώρησε τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἀπλὴν ἀγυρτείαν, δὲν παρέλειψεν ὅμως νὰ τὴν διηγῇ καὶ πρὸς τινα γνῶριμόν του, εἰς ὃν ἦν ἀνατεθειμένη ἡ ἀνασκαφὴ ἀρχαίου τινὸς ναοῦ ἐν Νουβίᾳ. Οὗτος ἀπεφάσισε νὰ ἐξυχνιάσῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ πραγματικῶς εἰς τὸν τόπον, ὃν ὁ Ἀραφ εἶχεν ὑποδείξει, εὗρεν ἀνεκτίμητον θησαυρὸν, ἥτοι τὸ φέρετρον καὶ τὴν ἐν αὐτῷ μούμιαν τοῦ Ψαμμιτίχου. Τὸ πολύτιμον τοῦτο εὑρημα ἐπωλήθη εἰς Λονδίνον ἀντὶ παλλῶν χιλιάδων λιρῶν.

ΑΡΧΑΙΟΔΙΦΗΣ.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

(συνέχεια).

XVI.

Ἐπέστρεψεν ἤδη καὶ ὁ βαρῶνος Φάλδνερ διὰ τὸ γεῦμα, ἡ δὲ Ἰωσηφίνα τὸν ὑπεδέχθη μετὰ τῆς συνήθους γλυκύτητος καὶ χάριτος, ὅσον καὶ ἂν ἐφαίνετο ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ὀλίγον σοβαρά. Ἀλλ' ὁ Φάλδνερ ἀποτόμως διέκοψε τὴν τρυφερὰν αὐτῆς δεξίωσιν καὶ διαφυγὼν ἐν σπουδῇ ἀπὸ τῶν βραχιόνων τῆς ἐξεφώνησε: „Δὲν εἶνε, ἀδελφέ Φρέβεν, γιὰ νὰ τρελαθῇ κανεὶς; Μὲ προμερὰ ἔξοδα κατῳρῶσα νὰ φέρω μίαν ἀτμομηχανὴν ἐξ Ἀγγλίας, ἀφοῦ μὲ κίνδυνον ἐντελοῦς ἀπαλλοτριώσεως κατῳρῶσα νὰ τὴν φευγατίσω ἀπὸ τὸ ἐκεῖ τελωνεῖον· γνωρίζεις δὲ τοὺς ἀγγλικοὺς νόμους καὶ τὴν αὐστηρότητα των. Καὶ τώρα ποῦ εἶπα νὰ ἡσυχάσω καὶ ἤρχισα ὁ ταλαίπωρος νὰ λογαριάζω τὰ ἀφευκτα καὶ μεγάλα κέρδη μου, ἴσα-ἴσα τώρα δὲν δουλεύει!“

— „Δὲν δουλεύει!“ εἶπεν ὠχρῶσα ἡ Ἰωσηφίνα.

— „Δὲν δουλεύει!“ ἐπανέλαβεν ὁ Φρέβεν.

— „Βέβαια καὶ δὲν δουλεύει!“ εἶπε καὶ ὁ μεμφίμοιρος ἀγρονόμος. Αἱ ἔλικες δὲν συνάπτονται καθόλου, καὶ οἱ τροχοὶ δὲν κινεῖνται, καὶ φοβοῦμαι μήπως λείπει κἄτι τι. Ἐνθυμίσαι, Ἰωσηφίνα, ὅτι δὲν ὑπῆλθον διόλου τὰ ἔξοδα, καὶ μηχανικὸν μάλιστα προσεκάλεσα μὲ μεγάλην ἀμοιβὴν νὰ ἔλθῃ ἕως ἐδῶ ἐπίτηδες· ἔβαλα ἔμπροστά του τὸ σχέδιον“ εὐκολώτατον πρᾶγμα! „εἶπεν ἅμα τὸ εἶδε καὶ τώρα ὁ σκύλος δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτα, ἐνῶ ἐγὼ τὸν βοηθῶ καὶ ὅλα τὰ σίδερα ἕνα-ἕνα τὰ βάζω ἔς τὸ χέρι του· πάγω νὰ χάσω τὸν νοῦν μου, ἀδελφέ!“

Μετὰ τοιοῦτο προοίμιον ὅλοι βεβαίως σιωπηλοὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν. Ὁ Βαρῶνος προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὴν ἀγανάκτησίν του διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶσων ἐλπίδων καὶ σχεδίων του καὶ τὴν πιθανὴν ἀπώλειαν τοῦ καταβληθέντος πρὸς ἀγορὰν τῆς μηχανῆς χρημάτων, εἶπε δὲ ὅσον ἡδύνατο περισσότερον οἶνον καὶ ἐξετραχηλίζετο εἰς ἀπρεπεῖς ἀστεϊσμούς. Ἡ Ἰωσηφίνα ἦτο ὠχρότερα παρείπαστε καὶ ησυχὸς ἐξετέλει τὸ ἔργον τακτικῆς οἰκοδεσποίνης· μόνος ἴσως ὁ Φρέβεν ἡδύνατο νὰ καταλάβῃ τὴν ψυχικὴν αὐτῆς διάθεσιν, ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἀπέφευγε καὶ ἐκείνη νὰ

τὸν βλέπῃ. Αὐτὸς ὅμως ἐστενοχωρεῖτο πάρα πολὺ βλέπων εἰς μὲν τοῦ συζύγου τὴν μορφήν ζωηρότατα ἐξωγραφημένην τὴν διαφυσθεῖσαν ἐλπίδα, εἰς δὲ τοὺς χαρακτῆρας τῆς ὠραίας δεσποίνης τὸ θάρρος, τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ τὸν φανερόν ὅμως πάντοτε φόβον πρὸ τοῦ τυράννικου ἀνδρός, καὶ ἐνόμιζεν ὁ ταλαίπωρος, ὅτι τῶρα σὺν τῇ ἀφίξει του ἐπέσκηψεν ἡ συμφορὰ εἰς τὸν οἶκον τοῦτον. Ὁ διάλογος προέβαινε ἐπιπόνως καὶ βραδέως, μόλις δὲ κατὰ τὴν ἐπιδόρπιον ὥραν, ὅτε καὶ ἀπεμακρύνθησαν οἱ ὑπηρεταὶ διὰ νεύματος τῆς Ἰωσηφίνας, ἀνέπνευσεν ἡ ταλαίπωρος καὶ αἱ παρειαὶ τῆς ἔλαβον ζωηρότερον χρῶμα. Τότε καὶ εἶπε:

— „Ἐχασες, φίλε μου, σήμερον μίαν περιέργαν συνδιάλεξιν, ἣν ἔσχον ἐδῶ μετὰ τοῦ φίλου Σου. Ξεύρεις, ὅτι συχνότατα παρεπονούμεθα μέχρι τοῦδε διὰ τὴν ἔλλειψιν συγγενῶν ἀπὸ μέρους μου, ἀλλ' ἀνέτειλεν αἴφνης καὶ δι' ἐμὲ μία ἡμέρα, διότι ὁ κύριος Φρέβεν μᾶς φέρει πολλοὺς καὶ περιβλέπτους συγγενεῖς.“

Μὲ ὕφος θαυμαστικὸν καὶ ἐρωτηματικὸν ἠτένισεν ὁ Φάλδνερ πρὸς τὸν φίλον του, ὅστις κατ' ἀρχὰς μὲν περιῆλθεν εἰς σύγχυσίν τινα, ταχέως ὅμως ἐστοχάσθη ὅτι ἔπρεπε τώρα νὰ προσέξῃ. Συνησθάνθη δὲ εὐθὺς τὴν ὑπεροχὴν ἀνθρώπου τοῦ κόσμου, ὅποιος ἦτον ὁ ἴδιος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν σκαιὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι ἐνὸς Βαρῶνου. Φάλδνερ καὶ μετὰ πλείντος ἀταραξίας καὶ φρονίμου ἐν ταῖς λεπτομερείαις διατριβῆς διηγῇ τὴν ἀλλόκοτον ἱστορίαν τῆς εἰκόνος καὶ τῆς γνωριμίας του μετὰ τοῦ Δὸν Πέτρου.

Καὶ παρὰ πᾶσαν ὄντως προσδοκίαν, ὁ κύριος Βαρῶνος ἔγεινεν ὀλοφάνερα φαιδρότατος ἀκούων τὴν περιέργον τοῦ Φρέβεν ἀφήγησιν, „περιέργον πρᾶγμα αὐτό, ἀδελφέ“, ἦσαν οἱ μόνον, λόγοι ὅσοι διέφευγον συχνὰ διὰ τῶν ὁδόντων του, καὶ ὅταν ἡ ἱστορία ἐτελείωσεν ἐξεφώνησε: „Φῶς φανερόν, ἀδελφέ! Αὐτὴ ἡ Λαύρα καὶ ὁ Ἐλβετὸς Συναγματάρχης εἶνε οἱ γονεῖς τῆς Ἰωσηφίνας μου! Καὶ εἶνε, λέγεις, πλούσιος, ἀγαπητὸς Φρέβεν, εἶνε λοιπὸν πλούσιος αὐτὸς ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος; Εὐκατάστατος καὶ ἀνὺπανδρος καὶ τρέφει ἀκόμη τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον ἐνθουσιασμόν του δια τὴν Λαύραν του; Βρέ! νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! Ξεύρεις, Ἰωσηφίνα μου,

Η ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΠΤΡΩΝ ΕΝ ΑΙΝΔΕΡΧΟΦ

ὅτι ἔμπορῶμε νὰ πάρουμε καμμιά κληρονομία ἀπο λίραις πολλαῖς;

Ἡ Ἰωσηφίνα δὲν ἀνέμενε τοιαύτην ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀνδρός της, καὶ ὁ φιλοξενούμενος δὲ ἐνόησεν ἐκ τῆς μορφῆς της, ὅτι θὰ ἐπρωτίμα ἢ ταλαίπωρος γυνὴ ν' ἀκούσῃ ἄνευ μαρτύρων τοὺς προστύχους τοῦ συζύγου της λόγους. Καὶ ὅμως ἐφάνη ὅτι μέγα βάρος ἀφηρέθη ἀπὸ τῆς καρδίας της, καὶ διὰ τοῦτο ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου της, ἴσως διότι δὲν τὴν ἐπίκρανεν ἀπ' εὐθείας τὸσον πολὺ αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ ἦτο πράγματι φαιδρός. „Καὶ ἐγὼ αὐτὴ θεωρῶ αὐτὴν τὴν περίεργον συνάντησιν τοῦ φίλου μας μετὰ τοῦ Ἰσπανοῦ ὡς λίαν σημαντικὴν τῆς τύχης σύμπτωσιν· τώρα μάλιστα ἔμπορῶ νὰ σκεφθῶ, ὅτι πράγματι ἰσπανικὰ ἄσματα ἦσαν ἐκεῖνα, ποῦ ἐφαλλεν ἐνίοτε ἡ μήτηρ μου μὲ κιδάραν, ὅταν ἦτο μονάχη. Ἐεὐρῶ δὲ πολὺ καλὰ, ὅτι ἐγὼ ἀνετράφην ὡς καθολικὴ, ἐνῶ ὁ πατήρ μου ἦτο διαμαρτυρόμενος. Τέλος πάντων, τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα εἶνε νὰ γράψῃ ὁ κύριος Φρέβεν πρὸς τὸν Δὸν Πέτρον.“

— „Κάμε μου τὴν χάριν, παρακαλῶ, Φρέβεν,“ εἶπεν ὁ Φάλδνερ· „γράψε εἰς αὐτὸν τὸν Δὸν, ὅτι δὲν κατῴρθωσας μὲν νὰ εὕρῃς τὴν Λαύραν του, ἀλλὰ τὴν θυγατέρα της· ξεύρεις, ἔμπορεῖ νὰ βῇ τίποτε, μὲ καταλαβαίνεις βέβαια· καὶ εἰς ποῖον ἄλλον ἔμπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὸν παρὰ του παρὰ τὴν χρυσὴ μου τὴν γυναῖκα; Καλέ, ἐγὼ τῶλεγα πάντοτε, τὸ εἶπα καὶ εἰς τὴν κυρίαν Λάνδκρον, ὅταν ἐζήτηουν τὴν χεῖρά Σου, Ἰωσηφίνα μου, ὅτι καὶ ἂν δὲν ἔχῃ αὐτὸ τὸ κορίτσι πολλὰ, καὶ τίποτε ἀκόμη ἂν δὲν ἔχῃ, πάντοτε εὐλογία θάλλθῃ μαζὶ τοῦ μεσ' εἰς τὸ σπίτι μου. Βλέπεις τώρα τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ; — Γιὰ νὰ Σὲ πῶ, Φρέβεν, πόσον ἀπάνου-κάτου πιάνει τὸ μάτι Σου αὐτὸν τὸν Δὸν Πέτρον; Λέγεις νὰ τὸν ἔχῃ εἰς τὰ γερά;“

XVII.

Ὁ Βαρῶνος διέταξε νὰ φέρωσι καὶ ἄλλας φιάλας οἴνου, ἡ δὲ Ἰωσηφίνα ἀνέστη ἅμα ὡς ἤκουσε τοὺς τελευταίους τοῦ συζύγου της λόγους καὶ ἀπεχώρησεν. Ὁ Φρέβεν δὲν εὕρισκε τὸν λόγον τῆς σκληρᾶς τοῦ φίλου του διαγωγῆς πρὸς τὸ ἐράσμιον καὶ εὐγενὲς ἐκεῖνο πλάσμα καὶ συνήσθανετο πῶς ἡ ἀτυχὴς ἐκεῖνη ἠσχύνετο διὰ τὴν πρόστυχον τοῦ συζύγου της συμπεριφορὰν, καὶ διὰ τοῦτο δυσθύμως ἀπῆντησε πρὸς τὴν τελευταίαν τοῦ φίλου του ἐρώτησιν ὡς ἐξῆς: „Αὐτὸ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ ξεύρω· ἔπειτα τί με νομίζεις, φίλε μου, γιὰ νὰ βῶ τῶς ὡς ἐβραῖος κάθε ἀνθρώπον, τὸν ὁποῖον συναναστρέφομαι, ἂν βασιτέται καλὰ ἀπὸ παρ᾽ αὐτοῦ;“

— „Καλέ, ἐγὼ ξεύρω τὰς ἀλλοκότους ιδέας Σου καὶ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο!“ εἶπε γελῶν ὁ Βαρῶνος· „Ἐσὺ τὸν πτωχότερον νέον, ὁ ὁποῖος ἔχει δὲ εὐγενῆ αἰσθημάτων καὶ ξεύρει ἀπὸ κόσμον, ἐκτιμᾷς τόσον, ὥσαν νὰ εἶχε διακοσίας χιλιάδας λίρας εἰσόδημα κατ' ἔτος· ἀλλὰ Σὲ λέγω, φίλε μου, σπουδαίως, μὲ αὐτόν Σου τὸν Δὸν πρέπει νὰ εὐρωμεν ἓνα συμβιβασμόν, καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχω ὅλας τὰς ἐλπίδας μου ἐπάνω Σου.“

— „Πολὺ καλὰ! ἔμπορεῖς ν' ἀναθέσῃς τὸ πρᾶγμα εἰς ἐμέ. Ἀλλὰ πῶς συνέβη τότε τὸ πρᾶγμα μὲ ἐκείνην τὴν κόμησσαν Λαγκρών· δὲν μὲ εἶπες, καὶ μὲν, ἀκόμη πῶς καὶ ποῦ ἐγνώρισες τὴν γυναῖκά Σου.“

— „Α, ὡς πρὸς αὐτὸ δὲν ἔχω πολλὰ νὰ διηγηθῶ“, εἶπεν ὁ Φάλδνερ προσφέρων οἶνον εἰς τὸν φίλον του καὶ ὁ ἴδιος κενῶν ἐν ποτήριον· „Ξεύρεις, ἐγὼ τί πρακτικαῖς ιδέαις ἔχω μέσ' εἰς τὸ κεφάλι μου καὶ πῶς ξεύρω νὰ φερθῶ εἰς

τοιαύτας περιστάσεις. Ἦμουν τότε ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξω μετὰ ὅλων τῶν οἰκογενειῶν τοῦ τόπου μου· ἂν ἔθελον πλουσίαν, εὐκατάστατον, ὡραίαν, κομψὴν κόρην, ὅλας ὁμοῦ αὐτὰς τὰς ιδιότητας ἡδυνάμην εἰς πολλὰς νὰ εὕρω. Πάντοτε ὅμως ἔλεγον μὲ τὸν νοῦν μου, ὅτι δὲν εἶνε χρυσὸς ὅτι λάμπει καὶ ἤρχισα νὰ ζητῶ κόρην, ἢ ὁποῖα εὐκολα θὰ μετεβάλλετο μὲ τὸν καιρὸν εἰς μίαν καλὴν-καλὴν οἰκοκυράν. Κατὰ σύμπτωσιν εἶχον ὑπάγει μίαν φορὰν εἰς τὸ κτήμα αὐτῆς τῆς κυρίας κομήσσης, καὶ ἐκεῖ εὕρηκα τὴν Ἰωσηφίναν ὡς ἀκόλουθον τῆς εὐγενοῦς κυρίας. Τὸ ἀκάματον καὶ πάντοτε πολυάσχολον ἐκεῖνο κορίτσι μὲ ἤρεσε, φίλε μου, ὑπερβολικά· δι' ὅλα ἐφρόντιζε, καὶ διὰ τὸ τσάι καὶ διὰ τὸ καθάρισμα τῶν ὀπωρῶν· ἔκοφτε καὶ φασούλια ἀπὸ τὸν κῆπον, ἐπότιζε καὶ τὰ λουλούδια καὶ ὅλα τα ἔκαμνε τόσον εὐμορφα, ὥστε ἐπείσθην ὀγλήγωρα, ὅτι ἡ Ἰωσηφίνα θὰ γείνη ἓναν καιρὸ ἢ καλλιτέρα οἰκοκυρά. Εὐθὺς ὁμίλησα μὲ τὴν κυρίαν της. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι αἱ σύντομοι πληροφορίες, τὰς ὁποίας ἔλαβον τότε, μὲ ἀπεθάρρυναν κατ' ἀρχάς. Εἶχε μὲ διηγηθῇ τὰ ἰδιαίτερα τῆς Ἰωσηφίνας, ὅτι δηλ., ἐγνώρισε τὴν μητέρα της καὶ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον αὐτῆς τὴν ἐδέχθη εἰς τὸν οἶκόν της· περιουσίαν δὲν εἶχε καμμίαν, ἀλλ' ἡ κυρία ἦτο πρόθυμος νὰ δώσῃ ἐξ ἰδίων καὶ πράγματι ἔδωκε πάρα πολὺ καλὴν προῖκα. Μερικὰ πιστοποιητικὰ ἔγγραφα τῆς καταγωγῆς της, τὰ ὁποῖα ἐζήτησα, εὐρέθησαν ἐν τάξει καὶ — ξεύρεις δά, ὁ ἔρωτας τρελαίνει τὸν ἀνθρώπον, καὶ ἔτση τὴν πῆρα, φίλε μου.“

— „Καὶ πιστεύω, καὶ μὲν, νὰ ζῇς πολὺ εὐτυχὴς μὲ τὸ συμπαθὲς αὐτὸ ὄν.“

— „Ἐτση κι' ἔτση . . . Δὲν εἶνε, ἀδελφέ, διόλου πρακτικὴ, καὶ πρέπει νὰ πρὸςέχω πάντοτε καὶ νὰ κάμνω κατὰσχεςιν τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα θέλει νὰ διαβάξῃ, κι' αὐτὸ δια νὰ τὴν συνειθίσω εἰς τὴν δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ κήπου. Τί θ' ἀπογείνομε, ἀδελφέ; ἡμεῖς ἐδῶ εἰς τὸ κτήμα, ἐὰν ἡ Κυρία ἔξαπλόνεται εἰς ἀριστοκρατίσσαν ἐπάνω εἰς τὸν σοφᾶ, καὶ ἀναγινώσκει μυθιστορήματα καὶ ἀρχίζου ἐκεῖνα αἱ αἰσθηματικότητες καὶ κανεῖς δὲν φροντίζει διὰ τὸ μαγειρίδι καὶ τὸν κῆπον;“

— „Ἀλλὰ, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀνθρώπε! δι' αὐτὰ τὰ πράγματα ἔμπορῶς νὰ ἔχῃς ὑπηρετρίδας!“ παρετήρησεν ὁ Φρέβεν σχεδὸν ἡγανακτημένος, διότι ὁ οἶνος καὶ αἱ ἀνοησίαι τοῦ φίλου του τὸν ἐστενοχώρησαν.

— „Ὑπηρετρίδας;“ ὑπέλαβεν ὁ Φάλδνερ γελῶν καὶ μεγαλόνων ὅσον ἡδύνατο τοὺς ὀφθαλμούς του· „ὑπηρετρίδας, λέγεις; Προκόψαμε! Ἐδῶ πάλιν φαίνεσαι, ὅτι εἶσαι ἀνθρώπος τῆς θεωρίας, ὅτι δὲν εἶσαι διόλου πρακτικὸς ἀνθρώπος! Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν τίποτε Ἐσὺ ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα! Θαρρεῖς ὅτι ἡ καλαῖς Σου ἢ ὑπηρετρίαις δὲν θὰ πωλήσουν κρυφὰ ὅλα τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ ὑπωρινὰ τοῦ κήπου καὶ δὲν θὰ τὸν ἐρμώσουν; Καὶ ποῖος ἔμπορεῖ νὰ προφθάσῃ ξύλα καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, ὅταν ἐμπιστεύεται ὅλα εἰς τὰς ὑπηρετρίδας; Μόνον ἡ Κυρία πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ δεσμεῖν καὶ τὸ λύειν ἐντὸς τοῦ οἴκου καὶ . . . νά! εἰς αὐτὸ ἴσα-ἴσα δὲν ἐπέτυχα μὲ τὴν γυναῖκά μου. Ἀλλ' ἂς τ' ἀφήσουμε τώρα αὐτά· ἔλα, τόκα λοιπόν! Ὁ Δὸν θὰ μᾶς ἰσιάζῃ τῆς δουλειᾶς!“

Ὅσον καιρίως καὶ ἂν ἐπλήχθησαν τὰ λεπτότερα τοῦ Φρέβεν αἰσθημάτων δι' ὅσων ἐβλεπε νῦν καὶ ἤκουεν, ὅμως δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντιπαρατηρήσῃ τὸ παρὰ μικρὸν εἰς τὸν φίλον του. Ἠκολούθησε δὲ τὸν οἰκοδεσπότην, ὅταν οὗτος ἀνέστη καὶ ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ, μεθ' ὑπομονῆς ἀνταπέ-

δωκε τὰς τρυφερότητας τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ καὶ ὅταν μάλιστα ὁ Φάλδνερ τὸν προσεκάλεσε νὰ ὑπάγῃ μαζὶ του εἰς τὸ ὑποστατικὸν διὰ τὸν ἀτμόμυλον ἐκείνον, ὁ Φρέβεν δὲν ἠρνήθη, καὶ τοῦτο ὄχι βέβαια διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν εὐάρεστον συναναστροφὴν τοῦ βαρώνου, ἀλλὰ διότι δὲν ἤθελεν εὐθὺς μετὰ τὰς σημερινὰς δυσχερεστους σκηνὰς νὰ ἴδῃ πάλιν τὴν Ἰωσηφίνα. Εὐθὺς ἡτοιμάσθησαν οἱ ἵπποι, οἱ ὑπηρετὰι εὐρέθησαν ἐν ἀκαρεῖ εἰς τὰς θέσεις των καὶ οἱ δύο ἀναβάται ἐκίνησαν. Πρὶν ἀκόμη ὁ Φρέβεν παρακάμψῃ τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας ἔρριψεν ἐν ἔτι βλέμμα πρὸς τὰ ἄνω καὶ εἶδεν εἰς τὸ παραθύρον τὴν μορφήν τῆς Ἰωσηφίνας. Ἐκείνη ἀπεμάκρυνε τὸ μανδήλιον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, τοὺς ἔβλεπε περίλυπος καὶ τοὺς ἔχαιρέτα μὲ τὴν ἀβρὰν χεῖρά της. „Ἡ γυναῖκά Σου μᾶς γνέφει, ἀκόμη, Φάλδνερ, καὶ θέλει νὰ μᾶς ἀποχαιρέτισῃ“ εἶπεν ὁ Φρέβεν πρὸς τὸν φίλον του· ἀλλ’ ἐκεῖνος ἤρχισε νὰ τὸν περιγελά. „Τί νομίζεις Ἐσὺ, ἀδελφέ;“ εἶπε χωρὶς διόλου ν’ ἀνακόψῃ τὸν δρόμον τοῦ ἵππου ἢ νὰ στραφῇ πρὸς τα ὀπίσω ὁ ἴδιος. „Νομίζεις, ἔτσι τὴν ἐσυνείθισα ἐγὼ τὴν γυναῖκά μου μὲ τρυφερότητας, νὰ ἀποχωριζώμεθα δηλ. τὸ μεσημέρι καὶ το πρωὶ καὶ τὸ βράδυ μὲ φιλήματα; Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τέτοια ἄνοστα πράγματα! ἔτσι κακοσυνειθίζουσιν ἡ γυναῖκες, καὶ ἂν καμμιά φορὰ τὸ φέρῃ ἢ τύχῃ καὶ ἁνδρευθῆς καὶ Σὺ, κύτταξε, δι’ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴν κάμνης τέτοιαις ἀηδίασι! Οὐτε λέξι νὰ λέγῃς ὅς τὴν γυναῖκά Σου, ὅταν ἔχῃς σκοπὸ νὰ κάμῃς κανένα ταξεῖδι. Σοὺ φέρουν τὸ ἄλογο . . .“ „Γιὰ ποῦ, χρυσέ μου;“ ἔρωτᾷ ἐκείνη. Ἐσὺ δὲν ἀποκρίνεσαι. Πάλιν ἔρωτᾷ ἐκείνη. Ἐσὺ πάλιν καμμίαν ἀπάντησιν δὲν δίδεις. Φορεῖς τὰ χειρόκτιά Σου καὶ κυττάζεις ἄλλοῦ ἢ σφυρίζεις.“ „Καὶ θὰ μ’ ἀφήσῃς ἔτσι ὁλομόναχον;“ „λέγει πάλιν ἐκείνη καὶ χαϊδεύει τὰ μάγουλά Σου. Ἐσὺ ὅμως δὲν τὰ χάνεις διόλου, παίρνεις τὸ μαστίγιόν Σου καὶ λέγεις: Ναί! πρέπει νὰ πάγω σήμερον ὅς τὸ ὑποστατικόν, καὶ ἂν τὸ βράδυ δὲν ἔλθω ἐνωρὶς δὲν χρειάζεται νὰ με περιμένῃς πολὺ ἀργά. — Ἐκείνη τρομάζει ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν Σου, ἀλλὰ Σὺ δὲν δίδεις καμμίαν προσοχὴν· ἐκείνη θέλει νὰ ἔλθῃ μαζὶ Σου, ἀλλὰ τὴν δίδῃς μὲ τὸ μαστίγιόν Σου ἐν ἐκφραστικῶν σημείων διὰ νὰ μὴν κινηθῇ ἀπὸ τὸν τόπον της. Κατόπιν κρεμιέται ἀπὸ τὸ παράθυρον, κουνεῖ τὸ μανδῆλὶ της καὶ φωνάζει: „ὦρα καλῇ!“ καὶ ἡ λευκὴ σημαία πάντοτε κουνιέται. Ἄς κουνιέται! Ἐσὺ κυττάζεις τὴν δουλειά Σου. Κτυπᾷς τ’ ἄλογόν Σου δυνατά, καὶ ἐμπρός! Σὲ ὀρκίζομαι, φίλε μου, ὅτι ἔτσι μόνον ἔμπορεῖς νὰ κάμῃς τῆς γυναίκαις νὰ Σε τρέμουν. Ἡ δίκη μου τοῦλάχιστον ὅς τὸ τρίτον ταξεῖδι μου δὲν ἴα-

λῃσε τίποτε, καὶ ἔτσι, δόξα τῷ Θεῷ, ἔπαυσαν τὰ κλάματα!“

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐξεθῆκεν ὁ κύριος Βαρώνος μὲ ἀξιόλογον εὐγλωττίαν καὶ σπανίαν ἀταραξίαν, εἶχεν ἀνάψει ἐν τῷ μεταξὺ ἐν σιγάρων καὶ τώρα ἐκάπνιζε θεωρῶν δεξιᾶ-ἀριστερᾶ τὰ χωράφια του, χωρὶς μάλιστα νὰ περιμένη καμμίαν ἀπάντησιν ἀπὸ μέρους τοῦ φίλου του· ἀλλ’ αὐτὸς ἔδῃξε τὰ χεῖλη του καὶ συνεθλίβετο ἡ καρδιά του ἀπὸ τοῦ βάρους τῶν προστύχων λόγων τοῦ ἀπανθρώπου ἐκείνου. Καὶ ἔλεγε καθ’ ἑαυτόν. „Εἶσαι ἔνας σκύλος; εἶσαι χειρότερος καὶ τοῦ σκύλου, διότι ὁ Θεὸς Σ’ ἔδωκε λόγον. Ἐμαθεὶς πολὺ καλὰ πῶς ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἡμερώσῃ ἓνα ἵππον ἢ νὰ μεταφυτεύσῃ εἰς καλλίτερον χώμα ἐν δένδρον, ἀλλὰ πῶς πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι μίαν ὥραιαν ψυχὴν, μίαν ἀγαπῶσαν καρδίαν, αὐτὸ δὲν χωρεῖ ὅς τὸ κεφάλι Σου. Πῶς τὸν ἔβλεπεν ἡ ταλαίπωρη κατόπιν, πόσον ἦτο περίλυπος διότι δὲν τὴν ἀπεχαιρέτισε, πόσον ἔδειξεν ἀγγελικὴν ὑπομονὴν καὶ ἐσυγχώρησε τοὺς σκληροὺς λόγους του. Πόσον ἀγάπην ἐκρύπτον τὰ βλέμματά της ἐκείνα! Ἀγάπην; Εἶναι δυνατόν ποτε νὰ τὸν ἀγαπᾷ αὐτή; Μήπως δὲν προσέβαλεν αὐτὸς μυριάσις καὶ τὰ λεπτότερα αἰσθημάτων της; Δὲν βλέπει τάχα ὅτι αὐτὸς περιποιεῖται μὲ περισσοτέραν τρυφερότητα τοὺς κυνηγετικούς του κύνας ἢ αὐτήν; Καὶ ἐπειδὴ ἀπαξ ἔγινε σύζυγός του, πρέπει λοιπὸν ἀφεύκτως νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἐνῷ ἀφ’ ἑτέρου τὸν φοβεῖται, ὅσον καὶ ἂν τὸν ὑπερτερῇ κατὰ τὴν νοημοσύνην; Πόσον κακὸς εἶνε ὁ κόσμος! Ἀκριβῶς ἐκείναι, ὅσαι δὲν ἡσθάνθησαν ποτὲ τὴν παραμικρὰν πρὸς ἄνδρα ἀγάπην τυγχάνουσι τῆς μεγίστης ἀπὸ μέρους ἡμῶν ἀφοσιώσεως, καὶ ἡ μία αὐτῇ, ἥτις εἶνε πλήρης ἔρωτος, μαραίνεται χωρὶς ν’ ἀκούσῃ μίαν θωπευτικὴν λέξιν. Εἶνε ἀδύνατον ὅμως νὰ παραδεχθῶ οὐδ’ ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὴν ἰδέαν, ὅτι αὐτὴ τὸν ἀγαπᾷ. Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!“ Τόσον δ’ ἐξήφθη, φαίνεται, ὁ Φρέβεν καταντήσας εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο συμπέρασμα, ὥστε ἀκουσίως ἐκέντησε διὰ τοῦ πτερνιστήρος τὸν ἵππον του, ὁ ὁποῖος αἰφνης ἐτινάχθη καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ ἐμπρός. „Βρέ! τὸ καῦμένο! θέλει νὰ βῇ μὲ μένα ὅς τὸ τρέξιμό!“ ἐξεφώνησε καὶ ὁ Βαρώνος καὶ ἔρριψε τὸ σιγάρων του. „Ἐγὼ Σὲ χαρίζω καὶ διακόσια βήματα, ἂν θέλῃς, καὶ πάλιν ὅμως Σὲ προφθαίνω.“ Μὲ πολλὴν τέχνην ἐμέτρησε κατόπιν ἀκριβῶς διακόσια βήματα καὶ ὅταν ἐνόμισεν, ὅτι διέτρεξεν ἤδη ὁ Φρέβεν τὸ διάστημα τοῦτο, ἤρχισε καὶ αὐτὸς μετὰ καταπληκτικῆς ὄντως ταχύτητος νὰ τρέχῃ καὶ οὕτω κατῴρθωσε, πρὸς μέγαν βέβαια θρίαμβόν του, νὰ φθάσῃ συγχρόνως μὲ ἐκείνον πρὸ τοῦ ἀτμομύλου.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

ΒΙΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

(συνέχεια.)

9.

Τοῦ βίου Σου σκοπὸν ἔχε τὴν ἐν τῷ ἀγαθῷ τελειοποίησιν Σου. Ἀγαθὸν δὲ εἶνε πᾶν τὸ συντελοῦν εἰς τὴν εὐεξίαν τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος Σοῦ τε καὶ τῶν πλησίων Σου.

10.

Εὐλικρινὴς θέλησις ἀρκεῖ πρὸς τὴν καθαρὰν τοῦ ἀγαθοῦ διάγνωσιν. Περίσκεψις ὅμως καὶ ἐμβρίθεια πολλὴ ἀπαιτεῖται διὰ ν’ ἀποκτήσωμεν τὴν ὀξυδερκειαν καὶ λεπτότητα ἐκείνην, ἥς τόσον ἀνάγκην ἔχομεν κατὰ τὰς διαφόρους τοῦ βίου μας περιπετείας.

11.

Τὸν σκοπὸν τοῦ βίου Σου, ἐκείνον ἔχε πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν προκειμένου μάλιστα καὶ περὶ μικρῶν πραγμάτων. Διότι οὐδεμία πράξις μας εἶνε τόσον εὐτελής, ὥστε νὰ μὴ προαχθῇ δι’ αὐτῆς μία ἀρετὴ. Ὅταν πάσῃς σωματικᾶς ἀλγηδόνος ἢ ἔχῃς δυσχερεστους ὑποθέσεις ἔσο τοῦλάχιστον πλήρης ὑπομονῆς, ἥς τόσον συχνὴν ἀνάγκην ἔχει ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ὁποία εἶνε ὁ ἀδιάτρητος θώραξ κατὰ πάσης συμφορᾶς.

(ἔπεται συνέχεια.)